

(המשך מעמוד 5)

בוודאי שאפשר. מערכת מודיעינית יעילה תגלה כוחות זרים זמן רב לפני שייכנסו אף לשטח ירדן, הרבה-הרבה זמן (במונחים צבאיים) לפני שיתקרבו לירדן.

צה"ל — גם צבא בתנאי-שלום, שיהיה קטן, זל וקומפאקטי יותר — יוכל לקדם את פני הרעה הרבה זמן לפני שיתבול הייל זר אחד את רגליו במי הירדן.

אנשי-צבא יצטרכו להחליט, כבוא העת, לאור האמצעים הטכניים של אז, אם דרושות תחנות-התרעה, כמה והיכן. אם הן דרושות, יהיה צורך לעמוד על כך במשאיומתן (ושוב — אם אפשר, על בסיס של הודיות, כדי לשמור על כבוד בעלי-הברית החרש).

אילו סוגים של אמלי"ח (אמצעי-לחימה) יש למנוע, או להגביל?
גם על כך יהיה צורך לנהל דיון רציני. כאשר טילים מאיימים על ישראל משטח סו-

במדינה

(המשך מעמוד 7)

הקירות. ציור הסיסמות, כך נאמר רשמית, מוביל להפגנות. לכן כראי להחניק את התהליך בעורו באיבו ולמנוע את הציור.

האיוולת של החלטה זו מעמידה בצל אף את האיוולת של מניעת-הלימודים בכוח. הדבר הופך כל קיר בכל כפר לשהיקרב, לשטח-התמודדות בין הכובש והנכבש. מיליוני נישות-יקרב קטנים, ששום כוח בעולם אינו יכול להשתלט עליהם.

מישטר-הכיבוש האכזרי ביותר שידע העו"לם עד כה, המישטר הנאצי באירופה הכבושה, לא הצליח למנוע בעד העמים הכבושים לצייר את האות "וי" על הקירות. לא העויל עונשים מאסיביים, הוצאה-להורג של כנני ערובה, מחנות-ריכוז ומרתפ-יעינויים — שי

שים לא יכולים להגיע בכלל לטיפול שלנו, בגלל העוצר, ומגיעים מאוחר מדי. יש לנו רק צמד אחיות בכל האיזור הזה, 10 מיקרים ביום של נפגעים, רובם מכדורים. רבים מכדורים חיים.

אתמול יצאה ילדה מהבית, בת 11, ונפגעה מכדור מתפור כזה, שעשה לה חור ברגל. כשבאתי לכאן היתה לי דיעה מסוימת על הישראלים. צר לי, אבל היא השתנתה מהקצה אל הקצה. אני מאוד כועסת עכשיו.

יש לנו מיקרים חמורים באמת ואנחנו, עם המלאי הקטן של תחבושות, לא יודעים בדיוק איך לרפא פצע של כדור-עופרת בראש. פעם, לפני האינתיפאדה, האנשים היו עו"שים ביטוח רפואי והולכים להצגה בירושלים. עכשיו השילטונות ביטלו את כל הביטוחים,

בימים האחרונים היתה שערוריה אחת, שישראל היתה רחוקה ממנה. ג"ם רייט, יר שביראש בית-הנבחרים של אוצות-הברית (אחד משני בתי-הקונגרס), הואשם בפרשות שחיתות רבות. דוח-החקירה עליהן ממלא 279 עמודים, וכולל 116 מיקרים שונים של שחיתות. בהצבעה של רוב מיעוט, על פי קווים מפלגתיים מובהקים, נמצא כי ב-69 מן המיקרים האלה היתה הפרה של כללי-האתי-קה. השאר היו שחיתות סתם.

רק עיון מרוקב כדוח מראה כי גם בפרשה זו השתרכב איכשהו שמה של ישראל. 5 מיליון דולר. המיקרה נוגע לחברתי נפט בשם נפטון. בימי הכיבוש הישראלי בסיני, ני, קיבלה חברה זו זכויות מול שילטונ-הכני בוש לקידוח במיפרי-סואץ, מול החוף שהיה בידי ישראל.

בעלי חברה זו היו בני משפחת-נפט מטכ"ס, מישפחת, טכס" מונקריף, שתמכה בג"ץ רייט מאז שנבחר בראשונה לבית-הנבחרים. כאשר נחמם הסכם קמפ-דייוויד, ראה ריי צ'ארד מונקריף, הבעל הנוכחי, כי הזיכיון שלו נתון בסכנה. המצרים נתנו עוד קודם לכן את הזיכיון על אותו השטח לחברה אמריקאית אחרת, אמקו.

מונקריף הפעיל את רייט. זה לא הסתפק בהפעלת לחצים על משרד-החוץ האמריקאי, כדי שיעל למען בעלי-החטו. רייט תפס את אנוור אל-סאדאת, פשוטו כמשמעו. כאשר סאדאת ביקר בווינגטון, תפס אותו איש-יד קונגרס בביה-העוצמה כדורע, בעת קבלת-פנים בבית הלבן, ותחב לידו מיכתב המצרים אמנם לא החזירו לנפטון את זכר יות-הקידוח, אבל הם שילמו לה פיצויים בסך חמישה מיליון דולר.

נורת' ושות'. כרגע סוערת ושינגטון סביב מישפטו של סגן-אלוף של חיל-הנחתים אוילבר נורת', שותפיו-דידו של עמרים ניר. במישפט הוזכר שמה של ישראל לאורכו ולרוחבו.

הוכח שישראל שירתה את הסייאי-אי כי צויות בלתי-כשרות רבות, כדי לרמות את הקונגרס. היא סיפקה לקונטרס כמויות גדולות של נשק, שנלקח ממחסני אש"ף בלבנון, והסייאי-אי שילם עבורו בדרכים עקיפות ובלתי-כשרות.

פרשת רייט היא רק מעין צ'פר לסקנדלים אלה.

מישפט "גורודיש רימה!"

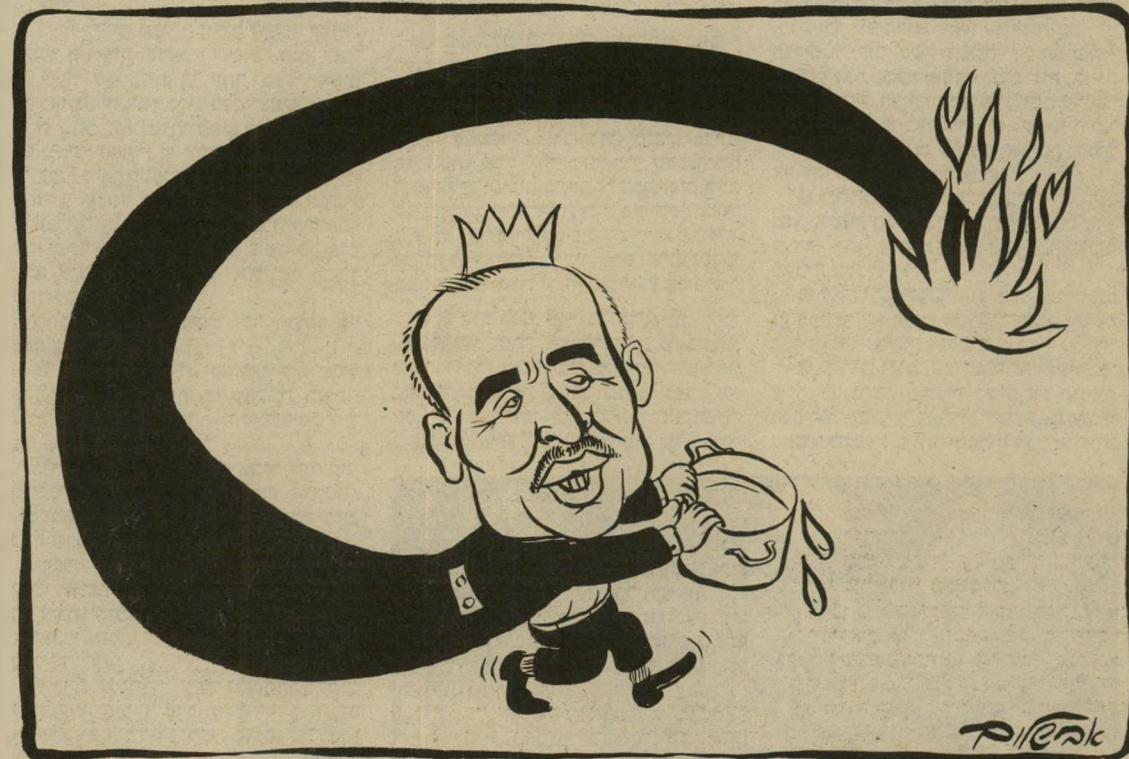
ער במישפטו של עמרמי נגד גורודיש: הנוגד רימה את שותפיו והשילטונות

אילנה אלון

אחד מעשרת ערי-התביעה, שהעיד ערב פסח במישפטו של היהלומן דויד עמרמי נגד שמואל ("גורודיש") גונן, היה מהנדס-המכור נות שימעון הוכמן. הוא עבר אצל גורודיש ובפריקה מ-1980 ועד 1986. בחלק מהזמן היה מנהל-העבודה במיכרה, ואיש-אמונו של גורודיש.

בחקירתו בבית-המישפט סיפר הוכמן כי גורודיש נתן לו הוראה אישית לצאת העירה ולמכור יהלומים. הוא הורה לו לרשום חשבר-ניית רק על מחצית המחיר שקיבל עבור היה-לומים, ואת המחצית השנייה לתת לגורודיש במזומן.

עוד התברר בחקירה כי גורודיש נהג לר-שום סכום נמוך ב-10 אחוים ממה ששילם עבור היהלומים, ואחרי-כך רשם מחיר נמוך במחצית כאשר מכר אותם. לתרגיל זה יכר לות היו להיות השלכות גם על המיסוי באפי-ריקה וגם על התשלום לשותפיו-לעסקים. עמרמי, הטוען כי גורודיש הונה אותו ונישל אותו מעסקיו, מסתמך על עדות זו כתומכת בעדותו שלו. העולם הזה 2695

ואין לאנשים כאן כסף לשלם עבור ניתוח. יש נכים רבים הזקוקים לטיפול, והם פשוט שוככים בבית עם הפנים למעלה, כי אין כוח אדם.

הצבא מפזר חבילות קטנות שמתפוצצות כשנוגעים בהן, והגורמות כוויות. אין לי כמה לטפל בהן.

עוצרים אותי הרבה פעמים ולוקחים אותי למיפקדה של המימשל, למעלה. אני תמיד כאה, כי אחרת הם (החיילים) באים למירפאה ומפחדים חולים, ואז אף אחד לא יבוא לכאן עוד.

אני לא יודעת מתי ייגמר. זיכרון שלי? מיספר ימים אחרי שהגעתי הנה, ראיתי זקנה יוצאת מפתח ביתה, ונהרגת בו במקום מכדור תועה של הייל ישראלי.

עד כאן.
ג'וזה היא בחורה צעירה, פנים יפות, שת"ל מי עיפות ותשישות חרוצים בהם. יש לה הרבה מה לספר על חייה, 24 שעות ביממה, נוי-סטופ, ככפר טובאס.

יחסי-חוח צ'ופר לסקנדל

ישראל מעורבת איכשהו גם בשערוריה של יוד בית-הנבחרים האמריקאי.

האם נגזר על ישראל להיות מעורבת ככל שערוריה גדולה בעולם?

טות שאיש בישראל אף אינו מעז לחשוב עליהן.

את הסיסמות מציירים נערים ונערות. אם יגשים צה"ל את איומו, תהיה התוצאה הריגה ופציעה נוספת של המוני ילדים — הרבר האחרון בעולם שישראל זקוקה לו כרגע זה (ראה לעיל).

אם אלה הם הפירות האחרונים של המח"שכה הביטחונית על ריכוזי האינתיפאדה, המ"צב תמור אף יותר מכפי שהוא נראה.

צעירה בטובאס

מה שמעה מישלחת ישראלית מחיפה בעת ביקור בכפר שממזרח לשכם.

רזני בר

באחת המירפאות בכפר טובאס עוברת ג'וז'ה מהולנד. היא נוצרייה, ובאה לארץ בשליחות אירגון-הצלה הולנדי. היא נראית עייפה, כמעט כורעת תחת ה"עומס. וכך סיפרה למישלחת ישראלית: אני, בעצם, פיסירת-ראפית. זה לא בדיוק הייעוד שלי, לתת עזרה רפואית. אבל הרופא הכי קרוב לטובאס גר בשכם, והרבה פעמים אינו יכול להגיע, בגלל העוצר. ככלל, זה פשוט גורא מה שקורה כאן. אני

ריה, עיראק וסעודיה, ומטוסים משטח לוב, כאשר יהיו מצויים במרחב ראשי-חץ כימיים ו/או גרעיניים — מימדים רבים ישתנו. השטח הפלסטיני יהיה פחות חשוב בחשבון האסטרטגי.

אך לא זה העיקר בשלב זה.

העיקר בשלב זה הוא: כמה השאלה של הסכמה או אי-הסכמה להקמת מדינה פלסטינית בגדה וברצועה אינה, במהותה, שאלה צבאית-ביטחונית. זוהי שאלה פוליטית, אידאולוגית.

אם תתקבל כסופו של דבר ההחלטה שיש להסכים לאופציה זו — ולוא רק מפני שאין שום אופציה אחרת, מלבד מילחמה — לא תתעורר שום בעייה ביטחונית אשר צה"ל ושרותי-הביטחון אינם יכולים להתמודד עי-מה.

כדי לברר את הדברים, ררוש משאומתן עם אש"ף, מפני שהוא לבדו יוכל להתחייב ולבצע, ומפני שהוא יהיה המנהיגות במדינה שתקום.

לא זה בלבד שישאל אינה צריכה לדחות את הרעיון של משא-ומתן ישרי, פנימי-אל-פנים, עם הדרג הבכיר ביותר של אש"ף, אלא שיש ראל צריכה לדרוש משאומתן כזה, כדי לגבש את הפיתרונות הדרושים לביטחוננו.

אני מדבר בשם עצמי בלבד. אך ניתן לומר כי הולך ונוצר קונסנזוס של אנשי-ביטחון ברוח זו.